

[Wilhelm.]

hr. Johan Nielsen sagde, ganske vist med lidt andre ord, at i det omfang dette forslag er udtryk for løsrivelse, så er det en påtvungen løsrivelse. Det er simpelt hen en konsekvens af den politik, man fører herved med udlægning af statshospitalerne til amterne, og det er sådan set det samme, man gør her.

Vores holdning til dette forslag er bestemt af, at de pågældende institutioner på Færøerne har sagt god for det. Det ville have været interessant – men jeg skal ikke engang opfordre til det – om hr. Johan Nielsen ville have udbygget sine betragtninger en smule om, at man i så godt som alle færøske kredse, tror jeg det hed, havde sagt god for det. Men det, vi har set her, er altså, at de institutioner, der repræsenterer hjemmestyret, har sagt god for det, og det er bestemmende for vores holdning. Vi går ind for det.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Også her kan jeg sige tak for en positiv modtagelse. Jeg vil gerne understrege hr. Johan Niensens ord om, at det helst skulle gå så hurtigt som muligt. Vi havde tænkt at fremsætte lovforslaget på et tidligere tidspunkt, men havde forhandlinger med lagtinget og har først kunnet fremsætte det og få det til behandling nu.

Må jeg sige til hr. Jacob Sørensen, at det er rigtigt, at der bliver to refusionsordninger. Med hensyn til den med totalbalanceprincippet kommer jeg med et ændringsforslag, som går på, at vi piller den offentlige andel af bruttofaktorkindkomsten ud ved reguleringen af det tilskud, som man skal have i lighed med den øvrige del af Danmark, og vi kan nok ikke finde andre ordninger, når det drejer sig om sygehusvæsenet på Færøerne, end at stadfæste ved lov den ordning, der har været gældende igennem alle disse år.

Jeg kunne forstå på hr. Erlendsson, at det var en principklæring, han kom med, og det kan jeg jo ikke sige noget til. Jeg skal ikke fordybe mig i historien, men blot konstatere, at det, der her forelægges, er i fuld overensstemmelse med lagtinget, og jeg er kun tilfreds med, at vi er nået til et resultat med vores færøske repræsentanter.

Når hr. Erlendsson siger, at det er udelukkende hjemmestyret, der klarer disse problemer, gør jeg opmærksom på, at indenrigsministeriet er repræsenteret både i sygehusbestyrelserne og

i planlægningsudvalget, og at vi i den sidste ende i givet fald også skal give bevilling.

Må jeg sige til hr. Gunner Baunsgaard, der harcelerer lidt over, at der skal være 3 sygehusbestyrelser: det har der også været lidt uenighed om mellem indenrigsministeriet og Færøerne, men vi har bøjet os for det, man ønskede på Færøerne. Men det ligger jo sådan, at der er et fælles planlægningsudvalg, hvor indenrigsministeriet også er repræsenteret, og når det drejer sig om specialerne, er det jo ikke noget, man bare går og laver ved hvert enkelt sygehus, der skal endelig også bevilling til. Og så ligger det sådan, at indenrigsministeriet også er repræsenteret på disse områder.

Til fru Karen Thurøe Hansen, der komplimenterede indenrigsministeriet for de fyldige og gode bemærkninger til lovforslaget, må jeg sige, at jeg vil lade takken gå videre til vores medarbejdere, dels i direktoratet for statshospitalerne, dels i indenrigsministeriet, og også ved denne lejlighed understrege den tak, som blev rettet til personalet i direktoratet for statshospitalerne, som har haft et stort og ikke altid lige påskønnet arbejde i de år, der er gået.

Jeg beder om, at man så hurtigt som muligt, selv om der bliver tale om en grundig udvalgsbehandling, kan få dette lovforslag frem til endelig vedtagelse.

Johan Nielsen (S):

Jeg tror, det er Lenin, der har sagt, at man aldrig nogen sinde skal citere sig selv. Jeg vil vove det alligevel. Jeg rejser meget omkring i Danmark og holder foredrag om Færøerne, og da påviser jeg, at det ikke blot er det, at man var foran i Danmark med stavnsbåndets ophævelse, med jordreformerne, med negerslaveriets ophævelse, som har gjort Danmark kendt i verden, men det burde også være hjemmestyreløven af 1948. Jeg plejer at påpege, at hvis andre lande havde givet deres bilande de samme kår, som Danmark gav Færøerne ved hjemmestyreløven af 1948, så havde mangt og meget set anderledes ud i verden.

Det er derfor, jeg er ked af, at jeg skal komme ind på en lille polemik med det ærede medlem hr. Erlendsson, som jeg for øvrigt sætter meget højt. Jeg ved, at hr. Erlendsson har en del kendskab til færøske forhold. Det ærede medlem har været læge i Klaksvig og bliver stadig væk deroppe omtalt med veneration. Jeg er ked af, hvis det her skal opfattes, som om jeg